

gi Børnene, de unge, *Betingelserne* for at kunne leve sit Menneskeliv, forat Skylden ialfald ikke skal bli vor, om de ogsaa gør Fiasko.

Ligesaa mørk og trist som den Fortidens Saga er, der repræsenteres af Kaja og Aline, ligesaa lys og fuld af Haab er Hildes.

Har der nogensinde i nogen Literatur været beskrevet et friskere, sødere, morsommere, naturligere, dejligere Pigebarn end Hilde? Ja ikke saa at forstaa, at hun ikke kanske har voldt sine Omgivelser meget Bryderi. I hendes Barndom kan hendes Søster Bolette ofte nok have haft Anledning til at sige »din uskikkelige Unge« til hende. Saadanne friske, kække Unger gennemgaar mange underlige Farer. Og nu som ung Pige er det meget langt fra, at hun er comme il faut*) i sit Væsen. Hvert Øjeblik støder hun dydsirede Fruer og Frøkener ved sin Mangel paa Dannelse. I pænt Selskab siger man hverken isch eller fy eller skidt, man gaar ikke omkring i fremmede Menneskers Stuer med Hænderne paa Ryggen og kiger paa det, som ligger paa Bordene, man siger ikke til fremmede Herrer, at ens Undertøj er saa svært skident saa, heller ikke kalder en velopdragen ung Pige gamle Damer paa Sanatorier for Kærringer. Der er ikke Spor, af hvad vi i gamle Dage kaldte kvindeligt, i Hildes Væsen. Hun var godt i Stand til f. Eks. at forfærde Bedstefar og Bedstemor ved at røge sig en Cigaret imellem, — skønt rigtignok det sandsynlige der er, at hun vilde sige: isch nej, en faar saa stygge Tænder af det. For Hilde er ikke lige glad med, hvorledes hun ser ud, som en Kritiker har sagt. Nej, det tager han fejl i. Hun vilde ikke være Inkarnationen af alt naturligt, ung pigeagtigt, hvis hun var det. Selv det lille Træk har Ibsen passet paa at give os. Hun har forandret noget paa sin Dragt, da hun anden Gang kommer ind. Og da Solness om Morgenens spørger efter hende, siger Aline, at hun sidder og stiller med sit Tøj. Men Hilde er rigtignok ikke som saa mange unge Piger, der aldrig et Øjeblik slipper det ud af sin Tanke, hvorledes de ser ud, og hvorledes de tar sig ud. Dertil har Hilde altfor meget andet at tænke paa. — Hun har gaaet alene med sin Ransel paa Ryggen ned fra Fjeldstuen, og saaledes er jeg vis paa, at hun gaar

*) Som man bør være.